

Cuộc Gặp Gỡ Kỳ Lạ

Tên trộm nhìn cánh cửa chống trộm màu xanh đậm, hắn rất tự tin mình sẽ mở được ổ khóa này trong vòng 10 giây. Vậy mà chỉ mới thềm đếm đến 8, hắn đã mở được cánh cửa và bước vào cứ như vào nhà mình... Hắn nhìn quanh phòng khách đầy đủ đồ trong nhà sang trọng, hắn thấy có vẻ gia đình này khá giả, không phí công làm chướng này. Hắn khoái trá đi vào phòng ngủ vì theo kinh nghiệm hắn biết người ta thường hay để những đồ quý giá nơi đó. Đột nhiên có tiếng nói phụ nữ phát ra từ trong phòng ngủ,

- David, David, con về rồi đó à?

Sau đó, một bà cụ run run bước ra ngoài, suýt chút nữa thì va phải hắn. Hắn giật mình hoảng sợ, suy nghĩ đầu tiên là phải chuồn ngay. Nhưng hắn đã bị bà cụ túm được, biết phải làm sao bây giờ?

Bà cụ sờ sờ mũi, miệng hắn, sau đó rất vui sướng nói:

- David, đúng là con rồi, có phải là vì hôm nay nghỉ lễ nên con về thăm mẹ không?

Hắn cố giữ bình tĩnh. Thì ra đó là một bà già mù, bà ta không nhìn thấy gì, đúng là ông trời giúp hắn rồi. Hắn liếc qua tấm lịch trên tường, hôm nay là Ngày của Mẹ, thảo nào bà ấy nhớ con trai lắm rồi. Hắn dùng giọng mũi đáp:

- Ừm... ừm

- David à, hai mẹ con mình cả năm chẳng gặp được mấy lần, lần trước con về nhà là vào dịp Tết phải không nhỉ?

- Mẹ không biết là do con bận lắm sao?

Hắn thấy bà cụ bị bệnh lãng tai nên không hề nhận ra giọng hắn. Hắn hỏi:

- Con còn tưởng mẹ... không có ở nhà.

- Gần đây chân mẹ đau nên hai ngày nay mẹ không ra khỏi nhà.

- Bệnh viêm khớp xương chứ gì? mẹ cần phải đi lại, hoạt động nhiều hơn. Tại sao mẹ không gọi cho con?

- Mẹ có gọi nhưng con nói là đang họp và gác máy luôn. Mẹ không trách gì con, mẹ biết là con bận, mẹ đoán hôm nay là Ngày của Mẹ, hắn là con về thăm mẹ?

Bỗng hắn nhìn thấy một sợi tóc bạc của bà cụ từ trên đầu rơi xuống đất, trái tim hắn chút rung động, hắn nói:

- Mẹ ngồi xuống đi, con xoa bóp chân cho mẹ.

Bà cụ ngồi xuống chiếc ghế có nệm, hắn vừa xoa bóp bắp chân cho bà cụ vừa nói chuyện. Bà cụ đang u uất bỗng vui hẳn lên. Có vẻ như bà đã cô đơn từ lâu rồi. Bà nói rất nhiều về David, hề nói đến con trai là bà giống hết như một cái bóng đèn cũ được thắp sáng lên vậy. Nhờ vậy hắn đã biết được rằng David đi làm ở thành phố, hiện làm trưởng phòng nên cả ngày bận rộn không có cả vài chục phút để nghỉ ngơi.

Một lúc lâu sau, bà cụ vẫn còn nói, hắn cảm thấy hơi phiền. Ai đòi đi trộm đồ mà lại "trộm" trúng một bà mẹ.

Bà cụ lo lắng hỏi:

- Con phải trở lại làm việc rồi sao?

Hắn nói trời sắp tối rồi. Nói xong, hắn nhớ ra là mắt bà cụ không thấy đường, bèn nắm lấy tay bà dẫn tới một cửa sổ:

- Mẹ thử giơ tay ra ngoài xem, trời về tối gió thu nên mẹ sẽ có cảm giác lạnh đúng không?

Bà cụ không trả lời mà lại hỏi:

- Khi nào thì con lại đến thăm mẹ?

Hắn nói, khi nào có thời gian rồi hắn sẽ đến.

Trước khi đi, hắn nhìn quanh căn nhà, hắn cũng không thể ra về tay trắng được, hắn phải lấy được một thứ gì chứ, đó là quy tắc của kẻ trộm. Đúng lúc đó thì chợt có người gõ cửa, hắn lo lắng liếc nhìn cánh cửa. Bà cụ bảo hắn mở cửa xem thử là ai. Hắn đi ra cánh cửa, nhìn qua mắt mèo hắn thấy có người giao hàng nên liền yên tâm nói vọng vào nhà:

- Mẹ ơi, có người đến giao hàng cho mẹ.

Bà cụ bảo hắn nhận giúp bà.

Người giao hàng đi rồi, hắn giúp bà cụ mở gói hàng ra, bên trong là một món quà, một xấp phiếu mua hàng và một tờ giấy. Hắn để xấp phiếu mua hàng sang một bên rồi đọc tờ giấy:

“Mẹ ơi, con thật sự bận quá, không thể về nhà đón lễ cùng mẹ được, con xin gửi cho mẹ một xấp phiếu mua hàng, mẹ muốn mua gì thì mua. David của mẹ”.

Hắn chợt giật mình, con trai của bà cụ gửi cho bà ấy một xấp phiếu mua hàng, chứng tỏ bà cụ này không hề bị mù, vậy thì tại sao bà ấy lại...? Hắn quay lại nhìn bà cụ bằng ánh mắt nghi ngờ. Bà cụ như thể vừa làm chuyện gì có lỗi với hắn, nói:

- Xin lỗi, ta không cố ý lừa con đâu, ta thật sự quá buồn chán, rất muốn có một người để trò chuyện, nếu ta không giả vờ bị mù thì sao con chịu ở lại?

Nói xong, bà cụ nhét xấp phiếu mua hàng vào tay hắn rồi nói:

- Đây xem như là quà cảm ơn con. David bảo ta muốn mua gì thì mua, nhưng mà ta không thiếu gì cả, chỉ thiếu người ở bên trò chuyện thôi. Chàng trai trẻ ơi, cảm ơn con, dù con là ai, ta cũng rất vui hôm nay vì con đã cùng ta trải qua một buổi chiều đàm ẩm.

Tên trộm trả xấp phiếu lại cho bà cụ, hắn nghĩ đến mẹ mình ở quê, trong lòng cảm thấy rất rối ren, ngổn ngang cảm xúc. Hắn là mẹ hắn cũng đang nhớ hắn, nếu biết bây giờ hắn là một tên trộm, chắc là mẹ sẽ rất đau lòng. Hắn vội đưa tay tạm biệt bà cụ:

- Thưa bà, bà gắng chăm sóc bản thân khi có thời giờ cháu sẽ lại đến trò chuyện với bà.

Thứ nhất hắn cảm ơn cuộc gặp gỡ kỳ lạ trong lúc đi ăn trộm.

Thứ nhì hắn vui vẻ rời khỏi căn nhà mà không trộm bất cứ một thứ gì.

Thứ ba hắn quyết định thôi không hành nghề ăn trộm nữa và thấy khoan thai bước vào cuộc sống mới.

My Lan Phạm
Sưu tầm